

STOCKHOLMS KATOLSKA STIFT
DIOECESIS HOLMIENSIS

Påvens fastebudskap 2023: Fastetidens botgöring och den synodala vandringen

Kära bröder och systrar!

Evangelierna enligt Matteus, Markus och Lukas berättar alla samstämmigt om Jesu förvandling. I denna händelse ser vi Herrens svar på att hans lärjungar inte lyckades förstå honom. Kort dessförinnan hade det uppstått en riktig konflikt mellan Mästaren och Simon Petrus, som - efter att ha bekänt sin tro på Jesus som Kristus, Guds Son - förkastade hans förutsägelse om lidandet och korset. Jesus hade tillrättaviserat honom skarpt: "Håll dig på din plats, Satan. Du vill få mig på fall, för dina tankar är inte Guds utan människors" (Matt 16:23). Och "Sex dagar senare tog Jesus med sig Petrus, Jakob och hans bror Johannes och gick med dem upp på ett högt berg, där de var ensamma" (Matt 17:1).

Evangeliet om förvandlingen förkunnas varje år på andra söndagen i fastan. Under denna liturgiska tid tar Herren oss med sig och för oss avses. Medan våra dagliga åtaganden kräver att vi stannar på våra vanliga platser, med rutiner och en kanske ibland tråkig vardag, är vi under fastan inbjudna att bestiga "ett högt berg" i Jesu sällskap och att, tillsammans med Guds heliga folk, erfara en speciell andlig disciplin; askes.

Fastetidens botgöring är ett åtagande, som upprätthålls av nåd, för att övervinna vår brist på tro och vårt motstånd mot att följa Jesus på korsets väg. Detta är precis vad Petrus och de andra lärjungarna behövde göra. För att fördjupa vår kunskap om Mästaren, för att till fullo förstå och omfamna den gudomliga frälsningens mysterium, som fullbordades i total självuppföring inspirerad av kärlek, måste vi tillåta oss att tas åt sidan av honom och frigöra oss från medelmåttighet och fåfänga. Vi måste ge oss ut på resan, en stig som likt en bergsvandring kräver ansträngning, uppoffring och koncentration. Detsamma krävs för den synodala vandring som vi som kyrka har åtagit oss att göra. Vi kan ha stor nytta av att reflektera över förhållandet mellan fastetidens botgöring och den synodala erfarenheten.

Till sin "reträtt" på berget Tabor tar Jesus med sig tre lärjungar, utvalda att vara vittnen till en unik händelse. Han vill inte att de ska vara ensamma om denna upplevelse av nåd utan att den ska vara gemensam, precis som hela vårt trosliv är något vi delar med andra. För vi följer Jesus tillsammans. Tillsammans, som en pilgrimskyrka i tiden, upplever vi det liturgiska året och fastan, med dem som Herren har givit oss som medresenärer. Liksom Jesu och lärjungarnas uppstigning till berget Tabor, kan vi säga att vår fastevandring är "synodal", eftersom vi gör den tillsammans längs samma väg, som lärjungar till den ende Mästaren. Vi vet nämligen att Jesus själv är vägen, och därför gör kyrkan, både under den liturgiska och den synodala vandringen, inget annat än att gå allt djupare och fullständigare in i mysteriet om Kristus Frälsaren.

Och så kommer vi till dess höjdpunkt. Evangeliet berättar att Jesus förvandlades "inför dem; hans ansikte lyste som solen och hans kläder blev vita som ljuset" (Matt 17:2). Här är vi vid "toppen", vid målet för vandringen. I slutet av uppstigningen, när de står på bergets höjd med Jesus, får de tre lärjungarna nåden att se honom i hans härlighet, strålande i ett övernaturligt ljus. Det ljuset kom inte utifrån, utan strålade från Herren själv. Den gudomliga skönheten i denna syn var ojämförligt större än alla de ansträngningar som lärjungarna hade gjort på vägen upp på Tabor. Under varje ansträngande bergsvandring måste vi hålla blicken fast på stigen; ändå förvånar panoramat oss som öppnar sig i slutet och belönar oss med sin storhet. På samma sätt kan den

STOCKHOLMS KATOLSKA STIFT
DIOECESIS HOLMIENSIS

synodala processen ofta verka mödosam, och ibland kan vi bli modfällda. Men det som väntar oss i slutet är utan tvekan något underbart och fantastiskt, som kommer att hjälpa oss att bättre förstå Guds vilja och vårt uppdrag i hans rikes tjänst.

Lärjungarnas upplevelse på berget Tabor berikades ytterligare när Mose och Elia visade sig tillsammans med den förvandlade Jesus (jfr Matt 17:3). De personifierar lagen och profeterna. Kristi nyhet är på samma gång uppfyllelsen av det gamla förbundet och av löftena; den är oskiljaktig från Guds historia med sitt folk och avslöjar dess djupare innebörd. På liknande sätt är den synodala vandringen förankrad i kyrkans tradition och samtidigt öppen för det nya. Traditionen är en inspirationskälla för att söka nya vägar och för att undvika de motsatta frestelserna av orörlighet och improviserade experiment.

Både fastans botgöringsvandring och den synodala vandringen har som mål en förvandling, både personlig och kyrklig. En förvandling som i båda fallen har sin förebild i Jesu förvandling och som uppnås genom nåden i hans påskmysterium. För att denna förvandling ska bli verklighet i oss i år, skulle jag vilja föreslå två "stigar" att följa för att bestiga berget tillsammans med Jesus och tillsammans med honom nå målet.

Den första stigen har att göra med budet som Gud Fadern riktar till lärjungarna på berget Tabor när de betraktar den förvandlade Jesus. Rösten från molnet säger: "Lyssna till honom" (Matt 17:5). Det första budskapet är alltså mycket tydligt: vi måste lyssna på Jesus. Fastetiden är en nådens tid i den mån vi lyssnar på honom när han talar till oss. Och hur talar han till oss? För det första i Guds ord, som kyrkan erbjuder oss i liturgin. Må detta ord inte falla för döva öron; om vi inte alltid kan närvara vid mässan, låt oss studera de dagliga bibelläsningarna, även med hjälp av internet. Förutom skrifterna talar Herren till oss genom våra bröder och systrar, särskilt genom ansiktena och berättelserna från dem som är i nöd. Låt mig säga något annat, som är mycket viktigt för den synodala processen: att lyssna på Kristus sker ofta genom att lyssna på våra bröder och systrar i kyrkan. I vissa faser är ett sådant ömsesidigt lyssnande det primära målet, men det förblir alltid oundgängligt i den synodala kyrkans metod och stil.

När lärjungarna hörde Faderns röst "kastade de sig ner med ansiktet mot marken och greps av stor skräck. Men Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: 'Stig upp och var inte rädda.' De lyfte blicken, och då såg de ingen utom Jesus." (Matt 17:6-8). Och här är det andra budskapet för denna fasta: ta inte din tillflykt till en religiositet som består av extraordinära händelser och dramatiska upplevelser. Det händer ju att vi gör detta av rädsla för att möta verkligheten och dess dagliga kamp, dess umbäranden och motsägelser. Ljuset som Jesus visar lärjungarna är en försmak på påskens härlighet, och det måste vara målet för vår egen resa, när vi följer "endast honom". Fastan leder till påskan: "reträten" är inte ett mål i sig, utan ett sätt att förbereda oss för att uppleva Herrens lidande och kors med tro, hopp och kärlek, och på så sätt nå fram till uppståndelsen. Inte heller i den synodala vandringen, när Gud ger oss nåden av vissa kraftfulla upplevelser av gemenskap, ska vi inbilla oss att vi har kommit fram – för även där upprepar Herren för oss: "Stig upp och var inte rädda". Låt oss gå ner till slätten och må den nåd vi har upplevt hjälpa oss i vårt synodala hantverk i vardagen i våra samhällen.

STOCKHOLMS KATOLSKA STIFT
DIOECESIS HOLMIENSIS

Kära bröder och systrar, må den helige Ande i denna fastetid inspirera och stödja oss i vår uppstigning med Jesus, så att vi får uppleva hans gudomliga strålgans och på så sätt, styrkta i tron, fortsätta vår vandring tillsammans med honom, han som är sitt folks ära och alla folks ljus.

Rom, Lateranbasilikan, 25 januari, festen för Paulus omvändelse